

Mennyit adhatsz fel magadból a szerelemért?

Kopj le, jófiú!

finep
selection

BESENYEI GÁBOR

BESSENYEI GÁBOR

Kopj le,
jófiú!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Egy

Egy csapat lány nevet fel velem szemben. Mi lehetne ennél félelmetesebb?

De nem rajtam nevetnek, ugye? Hogy áll a hajam? A járásom... te jó ég, már azt sem tudom, hogyan kell járni. Biztos rajtam nevetnek.

Nem, nem is ismernek. Persze, attól még nevethetnek rajtam.

Rájuk nézni sem merek, inkább a betonkockába zsúfolt, mindent túlárázó Coopot bámulom, mert ha észreveszik, hogy figyelem őket, simán beszélnek. De mindjárt ideérnek. Rövidnadrágok és miniszoknyák, azta, imádom a jó időt.

Jó ég, néhány lépés, és elmegyünk egymás mellett. Csak észre ne vegyenek. Bár észrevennének.

Még a nyolcemeletes panelházak is rajtam röhögnek.

A haverjaimmal kellene találkoznom. Hol vannak most? Ha itt lennének, mennyivel egyszerűbb dolgom lenne. De nincsenek. A rohadékok.

Elfoglaltnak kell tűnnöm.

Kell a telefonom. Igen.

De nem tehetek úgy, mintha telefonálnék. Soha nem keres senki, de most biztos akkor csörrenne meg, amikor „beszélgetés közben” lennék. Előveszem a telefonom, és a kijelzőjét bámulom. Hihetik azt, hogy valami fontos üzenetet olvasok. De ettől még nem tűnnék elég elfoglaltnak.

Mit csináljak?

Húzogatni kezdem telefonom képernyőjét, egyik oldalról ugrálok a másikra. Semmit sem nézek meg, mindenhol azonnal továbbugrok, de így egyfolytában jár a kezem, úgy tűnik, mintha elfoglalt lennék. Arra sincs időm, hogy rájuk pillantsak. Ez vagány. Nekem nincs időm rájuk nézni, mert én egy olyan fiú vagyok, aki nem néz akárkire. Vajon a távol-ságtartás bejön nekik? Feltűnik egyáltalán?

Megérezem az illatuk. Többféle parfüm keveredik, de az édes, gyümölcsös virágillat dominál. Vajon melyikükből árad? Meredten bámulom a telefonom, és csak a menetszélből érzem, hogy az úton egy roller húz el mellettem. Olyan jó lenne rájuk nézni. De mi van, ha pofán röhögnek? Ha beszólnak, hogy: *mit bámulsz?* Felsandítva észreveszem az egyikük dekoltázsát. Mit nem adnék, ha teljesen felnézhetnék, de most már biztos nem fogok.

Az illat erősödik. Már mellettem járnak. Az ujjaim megremegnek, már arra sem vagyok képes, hogy normálisan húzogassam a telefonom képernyőjét. Elvesztem. Csak arra tudok koncentrálni, nehogy összegabalyodjon a lábam és előttük zakózzak egyet.

Elsétálnak mellettem, aztán felröhögnek.

Most miattam? Befújtam magam reggel? Vagy épp hogy túlfújtam? Biztos úgy járok, mint egy idióta. Vagy látták, hogy csak megjátszom a telefonozást?

De mindegy. Már vége. Hagyom, tegyenek még néhány lépést, aztán lelassítok és megfordulok. Ha visszafordulnak és nevetnek, akkor egyértelmű, hogy rajtam röhögtek, ha nem, akkor megnézhetem őket hátulról. Az is valami.

A lányok simán továbbmennek, nevetgélve.

Azt sem tudják, hogy a világon vagyok. Hogy egy pillanatra a térnek közel ugyanazt a részét töltöttük ki. Nekem viszont még sokszor eszembe fognak jutni. Sőt, ha holnap is ugyanekkor jönnék erre, talán megint találkozhatnánk...

– Végre! – szól rám valaki az ABC mögül.

Bródy Balázs az, az egyik legjobb haverom. Mellette Lakatos Koppány és Szentesi Ábel, vagyis együtt a csapat.

– Hol voltatok? – förmedek rájuk. – Hamarabb kellett volna találkoznunk.

– Ja, ja! Ott is voltunk, de megláttuk a lányokat, és inkább behúzódtunk az épület mögé – magyarázza Balázs. Nem meglepő, hogy ő szólal meg először, szereti hallatni a hangját.

– Szerintetek rajtam röhögtek? – kérdem.

– Nem, még messze jártak, de már akkor is vihogtak.

– Utálok a vihogós lányokat – mondja Ábel kicsit szégyenlősen. Még akkor sem szeret másokat megbántani, ha általánosságban beszél, és rajtunk kívül nem is hallja senki.

– Sohasem tudod, hogy rajtad nevetnek-e – értek egyet.

– Menjünk, mert már szállingóznak – bök a fejével oldalra Koppány, szokásához híven visszafogottan. A sötétebb bőre kitűnik Ábel és Balázs hófehér arca mellett.

A környék sulijaiba igyekvők gyakran az ABC mögött gyűlnek össze, távol a rakodásra használt ajtóktól, és olyan pózokban dőlnek a málló falaknak, mintha tinibanda-fotózáson lennének. Beindítják a JBL-t, üvöltetik a szar zenéjüket, cigiznek, az utolsó pillanatig kihasználják a reggelt. Lányok, fiúk itt bandáznak.

De ezek ők. Mi itt csak eljárunk. Látjuk őket, de nem tartozunk közéjük.

Odabent a suliban, a második emeleti körfolyosón Ábel a korlátnak támaszkodik, meglepően távol az osztályunktól, ami a legtöbb teremmel ellentétben nem is a folyosóról nyílik, hanem egy kisebb beugróból. Hamarosan feltűnik, hogy míg mi hárman jól elvagyunk, Ábel már rég nem szólalt meg. A tekintete elvándorol, és vágyakozva figyel egy szőke lányt, aki a barátnőivel beszél. Ők is a sötétkék korlátra támaszkodnak, az egyik tartóoszlop takarásában, mondjuk, mi innen pont jól látjuk minden rezdülésüket. Talán ezért is állhatott ide Ábel.

– Ma lesz a nagy nap? – kérdem.

Ábel idegesen kapja rám a tekintetét. Hevesen rázza a fejét.

– Hé! – szól rá Balázs. – Tegnap azt mondtad, hogy ma megcsinálod!

– Mire várnál még? – biztatja Koppány.

– És mi van, ha tévedek? – tárja szét esetlenül a karját Ábel.

Mind elnézünk a folyosó túlsó végén beszélgető szőke lány felé. Ancsal Virág talán nem Ábel súlycsoportja, habár ezt nehéz megmondani, mert szerintem semmi gond nincs Ábellel az önbizalomhiányán kívül. Totál

átlagos testalkat, olyan normális, arányos mindene, rövid barna haj, kevéssé pattanás. Mi kell még? Jó, az arca kissé fiatalos, gyakran elsősnek nézik, de a lány tényleg csak elsős, mi pedig harmadikosok vagyunk. Ennek azért kapukat kell nyitnia, nem?

Ábel két hete fedezte fel magának Virágot. Azt állítja, a lány kezdett el vele szemezni, és ezt azóta is csinálják. Persze ezt is nehéz megítélni. Mert mi van, ha Ábel azt hiszi, hogy szemeznek, miközben a lány csak azt nézi, hogy még mindig bámulja-e?

És ezt hogy a francba derítetd ki?

Erősködtünk Ábelnek, hogy írjon rá Instán, de azt mondta, hogy nincs is örjítőbb annál, mint amikor arra vársz, hogy a lány válaszoljon. Igaza van. Olyankor minden egyes értesítés, telefonrezdülés reménnyel tölt el, hogy aztán mindig csalóddj, mert mégsem ő ír öt perc múlva. Sem egy óra múlva. Sem két nap múlva... Ki bírja ezt elviselni?

Ábel szerint, ha szemtől szemben kérdez rá, akkor nincs kibúvó, válaszra kényszeríti a lányt. Mármint nem arra, hogy járnak-e, hanem egy *szia*ra valószínűleg érkezik majd egy másik *szia*. Instán még ez sem biztos.

De hiába Ábel elhatározása, egyszerűen nem mer odalépni hozzá. Persze ez is érthető, mert ha ráírsz, ha odalépsz egy lányhoz, elismered, hogy vágyasz rá. Testileg is. És ha vissza is utasít, már tudni fogja. Te pedig tudni fogod, hogy nem vagy elég jó neki. Ki akarja ezt feldolgozni?

– Sétáljunk el arra? – bökök a fejemmel Virág felé.

Ábel nemet int. Idegesebb, mint máskor.

– Holnap? – nyit óvatos menekülő útvonalat Koppány.

Ábel rábólint.

Aztán vesz egy mély levegőt, és nagyot fújtat.

– Tudjátok, mit? Nem! – szívja fel magát mégis. Ritkán látni ilyennek.

– Elmegyünk arra. Mitől féljek?

– Ja, csak elnézünk a lányok felé, mert úgyis arra van dolgunk – erősitek rá.

– Elsősök – veti oda Balázs –, mi pedig harmadikosok vagyunk.

Elindulunk a folyosó vége felé.

Ez megint egy olyan pillanat, amikor még abban is elbizonytalanodsz, hogy hogyan kell járni. Ahogy közeledünk, a gyomrom remegni kezd. De

véletlenül sem pillangók, inkább egy zavaros sáskahad. Izgulok. Pedig ez most nem is az én ügyem.

Elsétálunk a lányok mellett, de ők épp a pattogzott festésű korláton át-hajolva figyelik a földszinti jövés-menést, és nem vesznek észre minket. Csalódás. A folyosó végéig jutottunk, és persze, kanyarodhatnánk tovább a lányok háta mögött, de azzal egy kört tennénk, ami ugyanolyan idiótaságnak tűnhet, mint megállni és leblokkolni a folyosón. Mi az utóbbit választjuk. Állunk, mint négy idióta.

– Készültetek angolra? – kérdem, hogy ne tűnjünk dologtalannak.

– Csináltam házit – mondja Koppány, és a többiek is bólogatnak. De ez a téma ennyivel ki is fullad, és csak feszengünk tovább távol a termünktől.

Közben a lányok visszafordulnak, és már ránk látnak. Most már előtűnk mehetünk el.

Balázs finoman megtaszítja Ábelt, hogy induljon. Ő mozdul, és közben óvatosan Virágra sandít, de gyorsan el is fordítja a fejét, a reakciókat mi figyeljük helyette. A lányok összenéznek. A francba! Ez nem az a „*te jó ég, itt a crushom*” tekintet. Virág elhúzza a száját, az egyik barátnője pedig kelleetlenül rázza a fejét.

Ábel félreértette a lányt.

Hogy fogom ezt elmondani neki?

Már majdnem túlhaladunk a lányokon, amikor Ábel hirtelen megáll.

– Elég! – súgja felénk. – Nem várok tovább! – És már fordul is a lányok felé.

Ne! Ne! Ne!

Utánanyúllok, hogy visszarántsam, hogy az arcába tátogjam, *ne, mert csak hülyét csinálsz magadból!*, de minden olyan gyorsan történik. Ábel épp ellép, a kezem pedig elszalad a válla mellett. A francba!

Utálok, amikor a magunkfajták egy pillanatra megmámorosodnak, összeszedik a bátorságukat, és hirtelen döntenek. Az sem jobb, amikor hónapokig tervezünk, de mi akkor sem a spontaneitásra vagyunk huzalozva.

– Szia! – mosolyog Ábel Virágra.

Virág a haját most összefogva hordja, látni az apró füleit, a hosszan lelógó fülbevalóit. A parfümjének az illata még hozzánk is elér. Gyümölcsös virágitat. Kár, hogy ez anyára emlékeztet.

– Szia! – feleli Virág mosolytalanul. – Jó, hogy jössz!

– Tényleg? – csillan fel Ábel szeme.

Tényleg? – nézünk össze a fiúkkal.

De Virág nem oldódik, hanem felfújja magát.

– Megkérhetlek, hogy szállj le rólam? – rántja össze a szemöldökét.

Szép, természetesnek ható szedés. Nem mintha ez most számítana.

– Tessék? – tátja el a száját Ábel. Egy lépést azonnal hátrál.

– Elegendem van abból, hogy nem lehet úgy kijönni a folyosóra, hogy ne bámulj! – sziszegi dühösen.

– Én... én... nem... – hebeg Ábel. Ő áll ott, de a tehetetlenségben az én testem is összerándul. Próbálok saját magamba bújni.

– De, bámulsz! – emeli meg a hangját Virág.

El kellene rángatni innen Ábelt, mielőtt elfajulna a dolog, de nem merünk moccanni. Azzal belekeverednénk. Ránk is ragadna az őt érő visszautasításból. Már így is mindenki őket figyeli.

Milyen barátok vagyunk mi?

Gyávák. Nyilván. Akik nem akarnak tovább rontani a saját helyzetükön. A testem minden porcikája megfeszül, a testem minden porcikája visszahúzódik.

– Akármikor jövök ki, egyfolytában bámulsz! – Virág most már kiabál.

– Én azt hittem...

– Mint valami perverz. Te valami perverz vagy?

Most jól jönne valami ütős visszavágás, amivel helyre tehetné a lányt, de Ábel lefagy. Nekem kellene mondanom valamit, például hogy *álmodik a nyomor, csak szeretnéd, ha Ábel bármikor is rád nézne*, de a torkom azonnal kiszárad, a tarkómról pedig hideg verejtekcseppek indulnak út-
nak végig a gerincemen. Nem bírok megszólalni. És ha mondanék is valamit, valószínűleg csak rontanék a helyzeten. Óvatosan kifordulok. A többiek ugyanezt teszik: mi nem ide tartozunk.

Virág hangoskodása rájuk irányította a figyelmet, már mindenki őket bámulja.

Érthetetlen. Émelygek. Ábel tétova közeledése nem érdemelt ilyen visszautasítást. Ez a nyilvános alázás össze fogja zúzni. Hónapok telnek

el, mire összeszedi magát, és egyáltalán gondolni mer arra, hogy próbálkozzon valakinél.

Úgy zihálok, mintha nem lenne elég levegőm. Pontosan tudom, milyen ez az érzés.

És utálok.

– Nem zavarlak többet – motyogja Ábel alig hallhatóan.

– Helyes! – húzza fel az orrát Virág, és már fordul is el. Az egyik barát-nője, egy enyhén vállas, szőke lány, úgy rázza a fejét, mintha nekik lenne okuk a felháborodásra.

Ábel leforrázva tántorog el az osztálytermünk felé. Lassan követjük. Hát mégis megtesszük a teljes kört.

– Ez csak egy hülye picna! – vigasztalja Balázs, de nem néz Ábelre.

– Jobbat is találsz – tódítja Koppány. Ő is csak a cipőjét lesi.

– Ő járt... – tenném hozzá a magamét, de hangom elcsuklik. A francba is, ezzel nem segítek. – Ő járt rosszabbul – mondom ki végül.

– De miért? – kérdi Ábel alig hallhatóan.

Okokat keres. De mit lehet erre mondani? Virág okaitól aligha érezhetné jobban magát bárki is.

– Mert egy hülye picna, már mondtam – feleli keserűen Balázs, undorral az arcán, de még mindig nem néz Ábelre. Egyikünk sem néz. Szerintem nem merünk.

– Nem... nem... – súgja Ábel.

Most nem éri be ennyivel, de ennél többel egyikünk sem szolgálhat.

Visszanézek Virágra. Már egy negyedikes srác áll vele szemben, és a lány jókedvűen magyaráz neki, talán éppen azt, hogy mi volt ez a közjáték. A srác mond valamit, mire Virág barátnői nevetnek, ő pedig egy „*hagyd már*” mozdulattal ellöki a srácot. Megint nevetnek.

Neki ez ennyi volt.

Ábel viszont a sírással küszködik. Alig mond valamit, de a rövid szavak is elcsuklanak. Tudom, legszívesebben hazarohanna, bezárkózna a szobájába, és ki sem jönne. De még az első órán sem vagyunk túl. Nyomorult lesz neki ez a nap. Meg még utána nagyon sok.

De legalább megtanultuk, hogy reggel nem érdemes próbálkozni, mert utána egész nap szívni fogsz.

Visszakísérjük Ábelt az osztályunk elé, és akkor meglátom, hogy megérkezett Szalai Noémi.

A lány, akivel ugyanolyan terveim vannak, mint Ábelnek voltak Virággal.

És aki jó eséllyel ugyanígy bánna el velem.

Kettő

Noémi szép.

Hogy mennyire? Annyira, hogy rá sem merek nézni. Nem is nézek, mert nem akarok úgy járni, mint Ábel. Mondjuk, ez kicsit más helyzet, mert Noémi gyakran akar tőlem valamit, én pedig segítek neki, ahol tudok. Ez az egyik oka, hogy minden órára készülök, mindent megcsinálok: hogy segíthessek Noéminek. Ő pedig hálás ezért, azt hiszem.

Nem voltunk mindig így.

Noémi a kilencediket két hét betegséggel indította, és az érthetetlenül szeptemberre pakolt osztálykirándulás gyülekezőjén jelent meg először. Ott állt a többiek mellett a buszra várva, és azzal küzdött, hogy egy elszabadult tincset kifűjjon a tökéletesen ovális arcából. Amikor ez nem sikerült, nevetve lökte ki onnan, a mosolya a zöld szeméig ért. Életemben először vettem észre, hogy valakinek milyen színű a szeme. A szűk farmerje és a feszülős felsője pedig olyan formákat kerekített ki, hogy hirtelen azt hittem, valamelyik kísérő tanár idősebb lánya lehet. Egyszerűen felfoghatatlan volt, hogy ő is közénk tartozik.

Addigra már kezdtek kialakulni kisebb klikkek, de én még nem voltam senkivel olyan viszonyban, hogy összeüljünk, és kibeszéljük, mennyire jó csaj is ez a Noémi. Az ember ilyet nem mond el idegeneknek, mert azzal túl nagy hatalmat ad a kezükbe.

De azt láttam, hogy a többi fiú sem tud mit kezdeni a váratlan megjelenésével.

Mindenki csak távolról csodálta. Az én fantáziámban viszont már a buszon megjelent, és végig az ismerkedésünket tervezgettem. Amikor a szálláson zuhanyozni mentem, akkor is ő járt a fejemben. Ezzel addig nem is volt gond, amíg egyedül voltam a zuhanyzóknál, de akkor több másik fiú is érkezett. Épp kiszálltam, amikor az egyikük, Rétvári Ádám döbbsen nézett végig rajtam.

– Mi a fasz? Neked áll a...? – mutatott rám.

Hirtelen nem értettem, hogy mi van.

– Egy fiúzuhanyzóban? – egyértelműsítette, hogy mi a baj.

– Buzi vagy? – szólt közbe egy másik osztálytársam, Cseh Dávid.

– Mi? Dehogy! – kaptam magam elé a törölközőm. – Ez csak...

De mit lehet erre mondani?

– Hát pedig úgy tűnik, hogy begerjedsz a meztelen fiúktól.

– Senki nem volt itt előttetek – védekeztem ügyetlenül.

– Akkor meg minek örül ennyire a farkad? – kérdezte Cseh. A kis görcs, aki azóta sem nőtt semmit, csak a feje hízott legalább a kétszeresére.

– Hagyjatok már! – törtem ki a zuhanyzóból.

Azt hittem, ezzel vége.

De nem.

Amikor a srácok visszajöttek a zuhanyzásból, fellármázták a fiúk lakrészét. Két egymás melletti szobában, négy-négy emeletes ágyon kaptunk helyet. Épp a ruháimat rendezgettem, amikor Rétvári rám kiáltott:

– Remélem, itt nem fogsz buzulni!

A bőre még csillogott a víztől, a kezével pedig a maga köré tekert törölközőt fogta össze. Már elsőben is ő volt a legmagasabb, a legizmosabb és a legnagyobb pofájú. Ez sajnos azóta sem változott.

– Melyikünk miatt izgultál fel ennyire? – taszajtott erőteljesen vállon Cseh, de mivel meglepett, így is nekitántorodtam a fém ágykeretnek.

A többiek leugráltak az emeletes ágyokról, még a másik szobából is átjött mindenki.

– Mi van már? – kérdezte Szabados Noel, aki azóta Rétvári legjobb haverja.

– Nem bírt magával a zuhanyzóban – bökött meg Rétvári a szabad kezével. A másikkal még mindig a törölközőt tartotta. – Valamelyikünkre rágerjedt.

– Az mit jelent? – értetlenkedett Szabados.

– Szerinted? Milyen az, amikor egy fiú rágerjed valakire? Ott kanoskodott a zuhanyzóban.

– Hányok – húzta el a száját Szabados undorodva.

– Takarodjatok már! – kiáltottam. – Eszembe nem jutna.

Nem is a vád zavart. Hanem az, hogy hazugság volt. Hogy ezt megtehetik velem.

– Akkor kire gondoltál? – kért számon Rétvári.

– Egy lányra.

– Milyen lányra?

– Nem mindegy?

A tehetetlenségtől rángani kezdett a kezem. Ökölbe szorítottam az ujjaim, hogy mások ezt ne lássák.

– Nem meri megmondani, baszd ki – hördült fel Cseh –, ez tényleg homár.

– Nem, csak semmi közötök hozzá – feleltem dühösen.

– Ja, csak épp annyi, hogy miattad nem lehet bemenni a fiúzuhanyzóba – lökött meg Rétvári –, mert ki tudja, nem akarsz-e megfarkalni minket.

– Egy lányra gondoltam, és kész – erősködtem.

– Jó ég! – toporzékkolt szinte Rétvári. – Mondd már meg, hogy kire, és leszállunk rólad!

– Komolyan? – sandítottam fel.

– Ha kiderül, hogy nem vagy buzi? Ja.

Elgondolkodtam. Utálok kiadni magam, utálok mások elé vinni a titkaim, de... ők fiúk. Mind látják, hogy Noémi szép. Senki nem fog rajta megütközni. És akkor végre szabadulhattam volna.

– Noémi – mondtam ki végül hosszabb szünet után. – Rá gondoltam.

– Az új lány? – kérdezte Rétvári. – Ő tényleg jó csaj.

Erre nagyjából mindenki bólogatni kezdett körülöttünk.

És ezzel beindult valami. Még csak két hete jártunk egy osztályba, nem sok kapocs volt köztünk, de aznap a fiúkkal éjszakába nyúlóan beszéltek ki az osztály összes lányát. Mintha kilós súlyokat dobtam volna le magamról. Az előbb még attól tartottam, hogy nyilvánosan megszégyenítenek, akkor meg már könnyeden nevetgéltem a többiekkel.

Amikor másnap reggelizni indultam, Noémi volt az első, akit meglátam. Ott állt a reggelizősor végén. A szívem nagyjából rögtön kiugrott a helyéről, amikor felfogtam, hogy most mögé állhatok be, és talán beszélhetünk is. Meg is torpantam egy pillanatra. És akkor ő is észrevett. Nézett, nézett, aztán elindult felém. Legalábbis az irányomba, mert mi oka lett volna hozzám jönni?

Ahogy közeledett, rögtön megéreztem az illatát. Elképesztően intenzív volt, mintha gyöngyvirág és mandarin keveredett volna.

Azt, hogy az arca kipirult, csak akkor vettem észre, amikor megállt előttem.

És tényleg hozzám jött.

Döbenten néztem rá, majd feltűnt, hogy szaporán veszi a levegőt, az orra le-fel jár. Dühös.

Nem értettem, miért.

Aztán már csak azt láttam, hogy a keze megindul felém, és bumm, lekevert egy pofont.

A mai napig fel tudom idézni a csattanás hangját. Olyan erővel ütött, hogy szerintem neki is fájt, de nem mutatta.

Ez volt az első közös pillanatunk.

– Hogy képzeled, hogy rólam álmodozol? – fújta fel magát Noémi.

– Micsoda? – lapogattam a sajtó arcom értetlenül.

Noémi tekintete a nadrágomra tévedt, majd undorodva kapta el onnan a tekintetét.

Rögtön megértettem.

Valaki kifecsegte neki a zuhanyzós esetet.

– Megtiltom! – kiabált velem. – Megtiltom, hogy rám gondolj! Megértetted?

– Ne haragudj! – motyogtam. Valamiért az tűnt helyesnek, ha ezt mondom. Keserű íz járta át a számat.

Megtiltotta, hogy rá gondoljak. Hogy lehet az ilyet megtiltani? De ha ellenőrizni nem is tudja, azt kifejezte ezzel, hogy még arra sem tart méltónak, hogy ártatlanul álmodozzak róla.

Behúzott nyakkal, saját magam összeszorításával próbáltam kisebbnek, jelentéktelennek tűnni, de akkor már mindenki ránk figyelt. A lányok

vigasztalni kezdték Noémit, a fiúk egy része röhögött, a másik értetlenkedett, de nyilván senki sem állt mellém. Az egész osztálykiránduláson kerültek. Én lettem az a srác, aki a közös zuhanyzóban az osztály lányaira végez önkielégítést. A perverz.

Sok időbe telt, mire ezt le tudtam mosni magamról.

Pedig mindent megtettem, hogy jóvátegyem.

Rögtön megkérdeztem magamtól, hogy *mit tenne most Boka?* Szokásom, hogy nehéz helyzetben megpróbálok kitalálni, hogy a kedvenc történeteim szereplői mit tennének. *A Pál utcai fiúk* pedig nagy kedvencem, az egyetlen kötelező, amit szeretek és rendszeresen újraolvasok. Boka pedig az a nemes lelkű fiú, akire érdemes odafigyelni.

Meg is állapítottam, hogy Boka megvédené a becsületét, és nem kényelmeskedne, húzódozna, hanem azonnal rendezné a helyzetet. Szóval még aznap megpróbáltam újra bocsánatot kérni Noémitől, de elhajtott a francba. Ha csak véletlenül felé közeledtem, a fiúk huhogni kezdtek, hogy *vigyázz, Noémi, megint rád mozdult, ő* pedig teátrális mozdulatokkal, undorodva került el jó messzire.

De hibáztathatom ezért?

Ki tudja, a fiúk hogyan adták elő neki az esetet? Rétvári persze jól jött ki belőle. Egyértelmű, hogy ő mondta el, aztán egész osztálykiránduláson mint valami védelmező tornyosult Noémi fölé. Később jártak is, de az nem tartott sokáig.

Eközben nekem végtelenül szar volt. De minden. Hiába próbálkoztam a kedvében járni, Noémi a suliban sem engedett fel, és mivel kettőnk közül ő a szimpatikusabb, persze hogy mindenki melléállt, engem meg látványosan hanyagoltak.

Hónapok teltek el, mire legalább annyira feledésbe merült a dolog, hogy amikor megszólaltam valamilyen témában, nem rögtön a zuhanyzós esettel hurrogtak le. Balázs volt az első, aki közeledett felém, amikor kiderült, hogy mindketten rajongunk a képregényekért.

Noémivel csak második tavaszán rendeződött a viszonyunk. Én addig is végig kedves voltam vele, mindig köszöntem, még akkor is, ha nem viszonzta, ha feleltették, próbáltam neki sügni, előreengedtem bárhol futottunk össze, és éreztem is, hogy kezd enyhülni velem szemben, de

messze nem annyira, mint szerettem volna. Aztán egy influenzajárvány kidöntötte az osztály felét, és amikor beértem a suliba, alig lézengtek néhányan a teremben.

Noémi idegesen mászkált köztük, végül hozzám fordult:

– Kész a kémiaházid? – kérdezte.

Kémiából általában a kettesért küzdött, és nem lehetett tudni, a tanár melyik órán száll rá.

– Persze – mondtam, és minden egyéb szó nélkül odaadtam neki.

Aznap a tanár tényleg ellenőrizte a háziját, és ugyan talált benne két apróbb hibát, de ez nem számított. Viszont tőlem is kérte a házit. És akkor beugrott, hogy nálam is ugyanazt a két hibát találja majd.

– Elfelejtettem megcsinálni – feleltem habozás nélkül.

– Te? – csodálkozott.

– Legközelebbre elkészítem – mondtam.

A tanár kinyitotta a kis jegyzetfüzetét, már a papírhoz ért a tolla, amikor meggondolta magát.

– Jó, de legközelebbre legyen kész.

Óra közben Noémi többször is rám sandított, aztán szünetben oda is lépett.

– Miért mondtad, hogy nincs kész a házid? – kérdezte.

– Nem akartam, hogy bajba kerülj az egyforma hibák miatt – vontam meg a vállam.

– Hé! Lehet, azt hitte volna, hogy te másoltál rólam – mosolyodott el. Nem akartam elhinni. Noémi viccelt. Velem viccelődött.

– Lehet – mosolyodtam el én is.

– Köszönöm – mondta végül.

Ettől kezdve nem vett semmibe, szóval ja, megérte, hogy nem adtam fel, és próbáltam helyrehozni a kapcsolatunk.

Most már ott tartunk, hogy a fiúkat és engem is meghívott a tizenyolcadik születésnapjára. Lényegében ez az első alkalom, hogy így külön meghívnak egy buliba, szóval nem tudom, még mi lesz, de az biztos, hogy direkt vettem az alkalomra egy inget. Én inkább pólós típus vagyok, az ünnepi alkalmakon kívül még senki nem is látott ingben, de azt hiszem, ideje beújítani. Ráadásul ez nem a szokványos ing, alacsony álló gallérja

van, az ujját pedig majd felhajtogatom. Nagyon laza lesz. Ha ebben nem hívom fel magamra a figyelmet, akkor semmiben.

A tekintetemmel Noémit keresem, aki már percekkel ezelőtt megérkezett, de megállt beszélgetni, és még mindig nem jutott el az osztályteremig, viszont amikor ő is felém fordul, elkapom a fejem. Szemezni sem merek vele. Egyrészt nem akarom megtudni, hogy viszonzná-e, mert így hihetem, hogy igen, másrészt egy osztályba járunk, és ha felsülök, az még Ábelénél is ezerszer nyomorultabb helyzet lenne.

– Hát itt meg mi történt? – hallok meg a hátam mögül egy dallamos hangot, enyhe rekedtséggel fűszerezve. Hogy lehet valakinek ilyen menő hangja, mint Fanninak? Szinkronizálnia kellene. De mindent is.

– Hát... Ábelnek... – ránézek Ábelre, a tekintete szinte könnyörög, hogy ne folytassam – rosszul indult a reggele. Ennyi.

Fanni összehúzza a szemöldökét. Tudja, hogy nem csak ennyi. Persze hogy tudja, mert ő az egyetlen lány, akivel baráti a viszonyom, és nem akad össze a nyelvem, ha beszélgetni kell vele.

A haja hasonlóan hullámos és barna, mint Noémié, csak bele van festve egy zöld csík, ami akár menő is lehetne, de mivel mindig összefogva hordja, nem nagyon látni. Bő póló van rajta farmerrel és hosszú, csíkos zoknival, ami merőben eltér a legtöbb ide járó lány stílusától.

Fanni még mindig szuggerálva néz rám a nagy, barna szemével, és amikor megigazítja a szemüvegét, Ábel felé sandítok. Nem, nem fogok beszélni. Nem teszem ki megint az élménynek.

Fannira nézek, és megrázom a fejem. Persze, majd elmesélem neki, csak nem most.

– Tőlem – rántja meg a vállát Fanni. – Úgyszincs kedvem a kora reggeli drámákhoz – mondja, de azért bosszús, mert nagyon is érdekli, mi történt. Bemegy a terembe, én pedig már csak a fekete táskáját látom távolodni, amin alig van egy ujjnyi szabad hely, mert teleaggatta animés kitűzőkkel.

Utánamegyek az osztályba.

– Na, mi van, mégis pletykálunk? – dobja le a táskáját felderült arccal.

– Nem azért jöttem – rázom a fejem.

– Úgyis el fogod mondani – villantja felém a szemét Fanni gonosz-kás mosollyal.

– Tudom – sóhajtok. – De csak mert Ábel is elmondaná. Most... most viszont a születésnapod miatt jöttem...

– A születésnapom hetekkel ezelőtt volt – értetlenkedik Fanni. – Meg is hívtatok a fiúkkal egy sütire. Mondjuk, ha azt vesszük, hogy négyen voltatok, és egy sütit kaptam... elég költséghatékonyra sikerült az ünneplés.

– Hé! – háborodom fel könnyeden. – Vettünk egy vizet is! Tudod te, mennyiért adják ezeket a kisüveges vizeket a cukrászdában? Főleg, ha ilyen felkapott helyről van szó.

– Felkapott? A legközelebbi cukrászdába vittetek – nevet fel Fanni. – Konkrétan hallottam, amikor Balázs azt mondta, *van itt egy a közelben, az jó lesz neki.*

– Ennek a mondatnak az elhangzását sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudom – nevetek én is. – De azt se felejtse el, hogy saját magunknak is vettünk egy-egy sütit, és ilyen árak mellett jobban jöttünk volna ki, ha sütők neked egy tepsivel.

– Mintha tudnál sütni – szúr ide Fanni.

– Mi? – kapom a kezem a szívemhez színpadiasan. – Tudok sütni.

– Na persze...

– Tényleg! – erősködöm most már komolyan. – Anya sokszor bíz rám ilyesmit.

Fanni érdeklődve mér végig. Látva az őszinte kíváncsiságát, jóleső bizsergés ül a nyelvemre.

– És ezt az információt eddig azért titkoltad el, mert... – Elgondolkozik. – Mert túlságosan nőies képességnek érezted a sütisütést?

– Nem titkoltam! – ellenkezem, majd körbenézek.

A teremben alig vannak, elől két halk szavú srác egymással beszélget, meg három normálisabb lány üldögél középtájt. Szóval semmi veszélyes, mint mondjuk, Rétvári vagy Cseh.

– Hé, emberek! – emelem meg a hangom, de csak annyira, hogy ne legyenek túl hangos. – Tudok sütit sütni!

– És kit érdekel? – szól be rögtön Végyvári Bence. Ennyit a visszahúzó-dó halkszavúságról.

– Engem érdekel! – szól oda Bencének Fanni, aki úgy megszeppen, hogy most már felnézni sem mer. – De komolyan, legközelebb

mindenképp ki akarom próbálni a tudományod – teszi hozzá Fanni, ezt már csak nekem. Kicsit beleborzongok.

– Nem biztos, hogy elbírom majd a kritikát – nevetek. Egyszerre ijeszt meg és lelkesít a lehetőség.

– Csináld jól, és nincs mit kritizálni – ad tanácsot fapofával Fanni, majd jóízűen felkuncog. – Amúgy mi van a születésnapommal?

– Ja, igen... – kapok észbe. – Menjünk már az én padomhoz!

Fanni követ, én pedig benyúlok a táskámba, és kiemelek onnan egy dobozt.

– Tudom... tudom... hogy nem most volt a születésnapod – mako-
gom zavartan –, de hiába rendeltem meg időben, nem érkezett meg. Há-
romszor telefonáltam miatta, de... na mindegy... A lényeg, hogy ezt
neked akarom adni.

Fanni hatalmas barna szeme még inkább elkerekedik, és most úgy néz
ki, mint valamelyik imádott animeszereplője.

– Amikor az előbb arról beszéltem, hogy költséghatékonyan kihoztá-
tok az ünneplést, csak vicceltem – mondja megszeppenve. – Ugye tudod?

– Persze. Ez nem is azért van – felelem.

Elképedve és egyre nagyobb zavarban bámuljuk egymást.

– Te jó ég! Elveszed már? – szólok rá nevetve. Az, hogy ő is zavarban
van, valahogy felold engem.

Fanni megrázza magát, mintha révületből térne magához, a fején erre
pont a zöld tincse szabadul el, és elveszi a csomagot.

– Hát hű! – mondja mosolyogva. – Még életemben nem láttam ilyen
rosszul becsomagolt ajándékot.

– Nem érthetek mindenhez – vonom meg a vállam vigyorogva.

Fanni feltépi a csomagot, és azt veszem észre, hogy a gyomrom össze-
ugrik. Izgulok.

– Honnan tudtad? – húz elő egy kis üveg parfümöt.

– Egyszer láttam, hogy ezzel fújod be magad, aztán gyorsan rákeres-
tem, hogy ne felejtsem el.

– Tényleg nem kellett volna – mosolyog Fanni hálásan.

– Hé! – szólok rá. – Te kezdted az én születésnapomon!

– De nem azért...

– Tudom – mosolyodom el, amitől Fanni arcára is mosoly szalad fel. Elképesztően könnyed érzés.

Közben két osztálytársunk, akik eddig a padjukban üldögéltek, Anna és Róza lép mellénk.

– Jól hallottuk, hogy az előbb azt mondtad, hogy tudsz sütni? – kérdi Róza. Alacsony, mosolygós lány, aki általában mindig, mindenhol ott van, és imád beszélni.

– Miért? – kérdezek vissza gyanakodva.

– Mert a ballagás hetében lesz a jótékonyági sütívásár, és milyen menő lenne, ha az osztály asztalánál fiúként árulnád a saját sütijeidet – feleli Anna, majd először meghúzza a szőke copfját, aztán megigazítja a vastag keretes szemüvegét.

– Hát... nem is tudom – próbálok visszakozni. – Ezt így... nem terveztem.

– Pedig nagyon jól jönne az osztálynak – biggyeszi az ajkát Róza.

– Lécci, lécci! – kerekíti a szemét könyörgően Anna.

– Jó – adom meg magam. – Valamit kitalálok.

– Kösz! – mosolyodnak el a lányok, aztán vidáman otthagynak, mint akik jól végezték dolgukat.

– Aaaatyáéééé! – nyújtja a hangokat Fanni gúnyosan. – Meg kell tanulnod nemet mondani.

– Tudom – fordulok felé sóhajtván.

– Majd korrepetállak belőle – kacsint rám.

– Sajnos nincs időm különórákra – viccelek.

Fanni rám néz. Néz és néz. Hosszasan bámuljuk egymást.

– Kár – mondja végül.

Visszamegyek a folyosóra a többiekhez. Ábel egy oszlophoz húzódott, szinte sokkos állapotban bujkál.

– Elmondtad Fanninak? – kérdi tőlem riadtan, amikor meglát.

– Mi? Dehogy! – ellenkezem. – Majd valamikor – teszem hozzá, mert mind tudjuk, hogy valamelyikünk úgylis be fogja avatni.

Erre Ábel elfogadóan bólint.

Közben megérezem az illatot közeledni. Talán nem kellene tudnom, hogy milyen parfümöt használ Noémi, de a francba is, tudom. És azt is, hogy felénk tart. A narancs, a jázmin és a vanília dominál leginkább.

A torkom már ennyitől is kiszárad, és hogy biztosabban álljak, inkább nekidőlök a közeli oszlopnak. A kamumárvány hidege lehűti a fejem.

– Sziasztok! – köszön ránk Noémi. Árad belőle a természetes magabiztosság. De neki még a magabiztossága is bájos. – Csináltál németházit, Kornél?

– Persze, máris adom, vidd csak, ha akarod – hadarom el egy szuszra.

A francba! Csalódottan ernyedek el. Mindig elhatározom, hogy tükör előtt fogok gyakorolni, hogy ne kapkodjak, és magabiztosnak adhassam elő magam, de valahogy sosem jut rá idő.

– Én is meg akartam csinálni – magyarázkodik Noémi –, gondoltam, ma reggel összedobom, de annyira elaludtam, hogy még reggelizni sem volt időm.

Kényszeresen bólogatva hallgatom Noémit.

– Én épp a büfébe akartam menni – mondom. – Hozzak neked valamit?

– Egy sonkás szendvicset, ha nem gond.

– Egyáltalán nem – hazudom.

– Mindjárt hozom az árát – marad mozdulatlan Noémi.

– Hagyd csak, a vendégem vagy – legyintek.

– De nem kell... – ellenkezik erőtlenül Noémi.

– Nem gond, hagyd.

– Oké – egyezik bele végül.

A büfé a földszinten van, közel a tornateremhez, és egy hosszú folyosó vezet odáig. Itt csak alkalmi termeket találni, ének, rajz, biológia, így amikor meghallom a zszibongást, már tudom, hogy baj van.

Ebben az iskolában senki sem reggelizik?

Elképesztő sor áll a büfét jelentő kirakat méretű ablaknál, mire az elejére vergődök, be is csengetnek. Ráadásul emelték a szendvicsek árát is. Néha előfordul, hogy viszek Noéminek ezt-azt a büféből, de sohasem kérek érte pénzt. De ezt egyre nehezebb tartani ilyen árak mellett. Magamnak inkább nem is veszek semmit.

Amikor visszaérek a teremhez, Noémi még a folyosón van. Hátulról látom meg, és a farmer rövidnadrágja olyan rövid, hogy akár őv is lehetne. Nekem tetszik. A pólója bő fazonú, de a melle formáját tökéletesen kiadja, és amikor kicsit megfordul, akkor... észreveszem, hogy egy negyedikes sráccal beszélget. Együtt nevetnek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Meghoztam a szendvicset – állok melléjük.

– Kösz – veszi ki a kezemből Noémi, és ugyan egy pillanatra rám néz, de már fordul is vissza a sráchoz. Tudom, hogy mennem kellene, de földre gyökerezik a lábam. Hát nem látja, hogy bejön nekem?

Nem, ez az én hibám. Talán túlságosan távolságtartó vagyok Noémivel. Hideg. Nem mutatom ki, hogy mire is vágyom, mert félek a visszautasítástól. De akkor ő meg honnan tudhatná? Lazítanom kell magamon.

Néhány másodpercig zavartan állok mellettük, de már nem foglalkoznak velem, ezért bemegyek a terembe, leülök a helyemre, és azon gondolkodom, hogy mit rontottam el.